54 de ani dela asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu

Dacă ar fi trăit, Corneliu Z. Codreanu ar fi avut acum 93 de ani. Vârstă de atins la Români, oameni înzestraţi cu o longevitate cunoscută. Destinul lui însă nu era croit pe calapodul obişnuit.

Sănătatea sa robustă, corpul său atletic şi frumuseţea sa bărbătească au sfârşit în ştreangul strâns cu putere de un plutonier de jandarmi, într'o noapte neagră de Sf. Andrei, predestinată de veacuri în credinţa Românilor ca aducătoare de nenorociri. S'a rupt atunci catapeteazma Neamului şi nu a mai fost refăcută nici până azi.

Nu putem şti cum ar fi evoluat tragica istorie a României dacă ar fi trăit Corneliu Codreanu, dar putem afirma cu certitudine că dacă el ar fi fost în viaţă, Basarabia nu s'ar fi cedat fără lupte, Dictatul dela Viena n'ar fi avut loc, iar un 23 August nu s'ar fi întâmplat niciodată.

Istoria modernă, a hărăzit Românilor două mari figuri, de care nu se pot despărţi: Mihai Eminescu şi Corneliu Codreanu. Amândoi au fulgerat pe cerul întunecat al ţării şi nici unul din ei nu a atins vârsta de 40 de ani. Amândoi sunt frumoşi în chipurile pe care ni le-au lăsat, amândoi au nume unice: Mihai Eminescu şi Corneliu Codreanu. Numele lor - un univers întreg! De când au apărut în viaţa românească, n'a rămas zi dela Dumnezeu, ca aceste nume să nu fie pomenite. Cu admiraţie de cei care îi iubesc şi cu ură neîmpăcată de cei care îi duşmănesc. Un Luceafăr şi un Căpitan!

Când Corneliu Codreanu şi-a adunat colegii de liceu în Pădurea Dobrina, văpaia roşie arsese din temelii imperiul romanovilor din Răsărit şi lumea liberă îşi căuta loc de ascunziş de frica bolşevicilor. Când a ridicat tricolorul în locul steagului roşu la Niculina, politicienii îşi pregăteau plecarea în Apus, de teama revoluţiei care încolţise şi dincoace de Nistru. Stăvilirea comunismului în Moldova şi apoi în întreaga Românie poartă pecetea Căpitanului, dar lumea uită când pericolul este înlăturat.

Aplaudat în lupte şi acuzat după victorii, umbra lui Codreanu provoca insomnii tuturor demagogilor şi negustorilor de ţară. Din terorist şi fascist, din anarhist şi nazist n'a fost scos niciodată şi n'a rămas acuzaţie nefolosită împotriva sa, iar el n'a fost nici o clipă din viaţa lui nici fascist, nici nazist, nici terorist, nici anarhist. Corneliu Codreanu nu a fost nici măcar un om politic, pentrucă în politică se urmăreşte cu orice preţ acapararea puterii, fapt care pe el îl interesa cel mai puţin.

Corneliu Z. Codreanu a fost un făuritor de oameni noi într'o şcoală nouă pe care a numit-o : Legiunea.

Un creştin profund şi un mare vizionar cu spirit profetic. Modest şi blând, inteligent şi impunător, a fost urmat de o generaţie întreagă de tineri, cea mai bună generaţie şi singura pe care a dat-o România Mare. Dela elev la student, dela funcţionar la savant, dela muncitor la ţăran, toţi au recunoscut în el pe Căpitan şi l-au urmat. "Căpitanul - scria Dr. Ion Banea - este o piatră de hotar; o graniţă. Sabie întinsă între două lumi. Una veche, pe care o înfruntă cu bărbăţie, distrugând-o; alta nouă, pe care o creează, îi dă viaţă, o cheamă la lumină".

Omul acesta, căruia tinerii îi cântau "Fă-ne un semn şi vor cădea şi munţii/ de-or sta în calea Gărzilor de fier", n'a folosit niciodată puterea de care dispunea nici pentru propria sa apărare. Când camarila regală a pus la cale asasinarea sa, putea oricând să dea o lovitură de Stat. Dacă ar fi rostit un singur cuvânt către cei care îl urmau, n'ar fi rămas piatră peste piatră din bordelul regal şi nici un politician ticălos n'ar fi scăpat cu viaţă, dar el ura violenţa ca nimeni altul.

Zdrobitoarele cuvinte scrise lui N. Iorga sunt grăitoare: "Voi care ne acuzaţi de violenţă, după ce aţi întrebuinţat contra noastră cele mai mari violenţe, împingându-ne la disperare şi păcat, voi, cărora, dacă cineva v'ar fi dat numai o palmă, aţi fi reacţionat la fel ca mine, fără ca să mai fi trecut prin chinurile fizice şi umilinţele prin care am trecut noi, voi necinstiţilor sufleteşte, vă vom dovedi acum, că nu vom reacţiona în nici un fel la toate provocările voastre. Nu să ne închideţi comerţul nostru, să ne înăbuşiţi avântul, ci să ne bateţi la tălpi, să ne trimiteţi în Insula Serpilor, să ne ucideţi cu pietre, să ne spânzuraţi cu tălpile în sus, şi să ni le bateţi în cuie, să ne supuneţi la cele mai mari umilinţi, nu veţi întâmpina nu numai nici o violenţă, ci nici măcar o opunere."

Să răspundă cineva din cei care şi astăzi mai urlă contra celei mai terorizate Mişcări din România, acuzând-o de omoruri şi crime, dacă au mai întâlnit un alt Sef de Mişcare - exceptând pe Mahatma Gandhi - care să îndemne la o astfel de non-violenţă.

Declaraţiile de mai sus nu au fost vorbe goale. In primăvara anului 1938, după arestarea Căpitanului, mii de case de Români au fost violate de jandarmi şi comisari, iar floarea intelectualităţii române a fost internată în lagăre, unde a fost ucisă fără nici o judecată şi fără a opune o rezistenţă.

Acceptarea suferinţei şi prevestirea morţii, ne duc cu gândul la ultimul rămas bun dela Cina cea de Taină, iar seninătatea în faţa morţii, nu este alta decât continuarea Mioriţei în variantă modernă: "Vor trimite după noi să ne prindă şi să ne omoare... iar la urmă vom cădea desigur răpuşi... Atunci sângele nostru al tuturora va curge. Acesta va fi cel mai mare discurs adresat Neamului şi cel din urmă."

Privind retrospectiv la cele afirmate de Codreanu în problemele politice, putem constata cu cel mai mare spirit de obiectivitate, confirmarea previziunilor sale.

Când politicienii români căutau o alianţă cu Uniunea Sovietică, sub forma încheierii unui pact de neagresiune care să permită Uniunii Sovietice, în caz de conflict cu Germania, să treacă prin teritoriul României, Codreanu a spus:

"De vor intra trupele ruseşti pe la noi şi vor ieşi învingătoare, în numele diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susţină că ele vor pleca înainte de a ne sataniza, adică bolşeviza."

Acuzat de toate regimurile, asupra lui Corneliu Z. Codreanu nu atârnă nici o culpă şi nu există nici o sentinţă de condamnare (Sentinţa dată de Tribunalul Militar din 1938, a fost anulată, iar Corneliu Codreanu a fost reabilitat post-mortem).

***

După ani de zile de arestări, chinuri, temniţe, omoruri şi distrugeri de tot felul, comuniştii n'au putut să înfrângă în nici un chip rezistenţa legionară anticomunistă. La vechile acuzaţii de fascist şi nazist, comuniştii au mai adăugat una mai nouă şi gravă, de agent al imperialiştilor americani.

In 1957, o carte cu circuit închis, pentru ofiţerii de Securitate, scrisă de cei mai pregătiţi politruci, îi instruia pe securişti cum să ancheteze pe legionari, piatra de încercare fiind "Mitul Căpitanului". Intreaga acţiune de reeducare dela Aiud în perioada 1959-1964, urmărea în primul rând desolidarizarea de Căpitan şi de memoria lui. Rezultatul global al întregii acţiuni s'a soldat cu un eşec total pentru comunişti. In lumea liberă, aliaţii de ieri ai comunismului au încercat sub alte variante aceleaşi metode de ponegrire a memoriei lui Corneliu Codreanu, ca fideli tovarăşi ai celor dela Bucureşti. Penibila lor situaţie nu merită nici compătimire.

La 54 de ani dela asasinarea lui Corneliu Codreanu, ideile lui sunt tot atât de actuale pentru structura spirituală şi politică a României de azi şi de mâine, încât orice om politic realist, nu poate trece peste ele în făurirea României viitoare.

PUBLICĂM MAI JOS NUMAI DOUĂ MĂRTURII CARE ILUSTREAZĂ FIGURA ŞI IMPORTANŢA ISTORICĂ PENTRU NEAMUL ROMÂNESC A CELUI ASASINAT ACUM 54 DE ANI

Iordache NICOARĂ (care a primit moartea în faţa mitralierei pentru Codreanu) scria în anul 1937:

"Si şi-a realizat omul acela, coborât din munte, viaţa lui românească, adânc, cu o frumuseţe şi cu o autenticitate care a pus pecete pe veacul lui. Si a izbutit, zugrăvind pe scut un Arhanghel, după îngenuncheri prelungi pe lespedele bisericilor şi ale temniţelor, după jertfe şi schingiuiri. A izbutit să strângă, cu braţele şi ochii lui, vrerea tânără a Neamului, să-i sape albie adâncă şi s'o lase să curgă clocotind, prin veacuri, până azi."

***

Iar Ghe. RACOVEANU emerit teolog şi elev al savantului Profesor de Logică şi Filosofie, Nae Ionescu, scria în 1970:

"Corneliu Codreanu nu era un predicator; nu era profesor de educaţie creştină; nu era dascăl de pedagogie. Ci era învăţătorul, organizatorul, călăuzitorul. El învăţa, organiza, conducea. Marele nostru Eminescu n'a avut numai intuiţii geniale, ci şi darul de a formula pregnant adevăruri din care ne hrănim noi astăzi. Corneliu Codreanu n'a avut numai darul de a intui şi de a formula. Ci a avut şi puterea de a organiza; a avut capacitatea de a prelucra materialul uman existent. Il distingea, fără îndoială, marele lui simţ pentru real. Dar peste aceasta era el o putere care topea zgura ticăloşiei omeneşti, gonea boarea leneviei, pregătea sufletele spre fapta eroică, spre totala jertfă de sine. In această putere, în acest dar excepţional sta valoarea lui. Aici, extraordinarul lui prestigiu. Corneliu Codreanu n'a izbutit numai să pună pe picioare - în pofida tuturor adversităţilor imaginabile - o mişcare de mari proporţii.

Corneliu Codreanu a transformat oameni: le-a îmbrăcat sufletul în haină de nuntă. Intr'o ţară şi într'o vreme în care lipsa de onoare, jaful de sus şi desfrâul erau la ele acasă, Corneliu Codreanu a aşezat pe soclu onoarea ca virtute de sine stătătoare, a făcut din corectitudine şi din cinste sufletească condiţia primordială a vieţuirii împreună, iar din austeritatea moravurilor blazonul luptătorilor lui. Iară cununa acestor virtuţi era credinţa în Iisus Hristos. Aceste virtuţi el nu le-a predicat. Le-a dat trup. Iată de ce Neamul Românilor vedea în el călăuza, capul, căpetenia, căpitanul său. Decapitându-l, sceleraţii dela 1938 au decapitat Naţiunea.

Făcând această afirmaţie nu mă gândesc la rostul pe care Corneliu Codreanu l-ar fi avut în stăvilirea puhoiului dela Răsărit, ori în schimbarea profilului politicii europene. Ocupaţia rusească se va curma odată cu înfrângerea Rusiei Sovietice, înfrângere în care credem cu tărie. Dar cu alungarea Ruşilor, procesul de vindecare a naţiei nu s'a sfârşit. Pentru vremea de după liberare, Naţia va avea nevoie tocmai de educatorul, de omul extraordinar pe care ea îl dăduse şi pe care nu-l mai poate da decât la intervale de secole; de Corneliu Codreanu, cel ucis "pro populo".

Stim că Nae Ionescu, care a înţeles toată adâncimea operei lui Corneliu Codreanu şi care a simţit chemarea lui, a spus - pe când încă trăia Codreanu - că minunea înfăptuită de acesta e atât de mare că deacum îl depăşeşte şi pe el. Iar după omorâre ne-a învăţat că cea mai rodnică răzbunare a lui Corneliu Codreanu este înfăptuirea vrerii lui.

Ucenicii şi prietenii lui Corneliu Codreanu au datoria de onoare să nu trădeze opera lui.

Prin decapitarea dela 1938, Naţia Românească a rămas săracă.

Dar Dumnezeul îndurărilor va face cu ea semn spre bine. Căci păcatul nu l-a săvârşit Naţiunea. Ci duşmanii ei de moarte."

NOAPTEA SFÂNTULUI ANDREI

LA 30 NOEMBRIE 1938, ÎN VÂRSTĂ DE 39 DE ANI, CORNELIU ZELEA CODREANU, A FOST OMORÂT PRIN STRANGULARE ŞI ÎMPUŞCAT DE CĂLĂII FOSTULUI REGE CAROL AL II-LEA

... Ii văd cum îşi fac grăbit bagajele. Li s'a spus că merg la altă închisoare. Unde ? Nu ştiu. Dar sunt liniştiţi. Socotelile cu viaţa şi le-au făcut demult, nimic nu îi surprinde.

După miezul nopţii sunt chemaţi la cancelarie... Alături, câţiva gradaţi cu funii ascunse sub mantăi, privirea li-i piezişă, faţă fără 'ndurare...

Afară asteaptă două brecuri deschise. Sunt poftiţi în ele. De bagaje nu e loc, dar vor sosi în urmă (ei să le depună în cancelarie)...

Brecurile au mai multe rânduri de bănci fixe; legionarii sunt legaţi de ele cu mâinile la spate. Picioarele le sunt şi ele prinse de stinghia băncii din faţă. Fiecare are un jandarm în spate. Afară e urât. Burniţează. Si e beznă. Masinile se urnesc greu din zloată: convoiul morţii e în mars. Vântul lipeşte picături reci de frunţile înfierbântate. E târziu. Lumea doarme. Toată ţara doarme. In ceasul acesta greu nu e nimeni să-i scape, să-i mângâie. Satele dorm. Nici o lumină nu alintă fereastra unei case. Din cerul de tuci continuă să cadă picături mărunte. Sunt aşa de singuri ! Aşa de părăsiţi ! Unde's cârdurile de copii ce se ţineau grămadă după colindătorii verzi prin pulberea şoselelor, gângurind marşurile dătătoare de nădejdi ? Si ţăranii ce purtau în tabere care de bunătăţi ? Basme ! Singura realitate e bruta dela spate, ce pândeşte cu ştreangul pitit sub haina de ostaş. E noaptea rânduită de credinţa populară să se sortească hrană pe tot anul haitelor de lupi.

Iată-i în pădurea Tâncăbeşti. Burniţa a mai stat. Cânt de cocoş n'ajunge pân'aici. Si nici lătrat de câine. Larma cocorilor s'a stins demult peste arborii goi. Maşinile pătrund adânc în codru, apoi încetinesc. Un maior începe să agite lanterna la dreapta şi la stânga: este semnalul ! Jandarmii aruncă laţurile. Horcăitul victimelor, gâfâitul călăilor, zgomotul motoarelor, huruitul roţilor tăind noroiul, -totul formează o lugubră simfonie, demnă de tonul cui a patronat-o. Vor fi urlat câinii la stânile din Macedonia, vreo măicuţă din Ardeal va fi sărit din pat în chin de vise rele, va fi scheunat crivăţul prin hogeagurile din Moldova, vor fi mugit mai aprig valurile la Constanţa... Dar lumea doarme. Doar strigoii veghează. Din 14 culmi de autentică şi dârză Românie, maşinile duceau la Jilava 14 cadavre. Lumânări n'au avut. Nici flori. Si nici colivă. Clopotele nu s'au tras, bocitoare n'au jelit. Grijanie le-a fost sângele din vinele plesnite, si bura înghiţită; spovedania vor face-o în faţa Tatălui de sus...

Petre MUSCELEANU